

det vil være bekendt, at stemme imod dette sovjetiske forslag. Finland stemte for, Sverige afstod, alle NATO-landene bortset fra Grækenland, som stemte for, stemte imod.

Regeringen lagde vægt på, at Danmark stemte imod, fordi resolutionsforslaget ikke levede op til de krav, som vi fra dansk side i andre sammenhænge havde stillet til tilsvarende fastfrysningresolutionsforslag, men ved fastlæggelsen af vores holdning til dette og i øvrigt også de andre resolutionsforslag om nukleare spørgsmål spillede det selvsagt også en væsentlig rolle for regeringen, at Danmark, i det omfang folketingets beslutninger tillader det, kan følge et afstemningsmønster, der svarer til vore vestlige allieredes. Jeg skal i den forbindelse tilføje, at selv om vi på helt væsentlige punkter indtog samme holdning som vore allierede, og selv om det tør hævdes, at der var en høj grad af sammenhæng i det danske afstemningsmønster, er det dog også bemærkelsesværdigt, at vi i en række tilfælde isolerede os i forhold til vore allierede.

Forhandling

Gert Petersen (SF):

Det er da pænt af udenrigsministeren, at han svarer på noget, han slet ikke er blevet spurgt om, nemlig om en sovjetisk resolution. Til gengæld er det lidt kedeligt, at udenrigsministeren ikke svarer på det, han er blevet spurgt om, nemlig foruden spørgsmålet om resolutionernes indhold om den parlamentariske baggrund, men det kan vi vel komme tilbage til.

Jeg skal indledningsvis slå fast, at vi sidste år på omtrent samme tid havde en stor diskussion om Danmarks holdning til resolutionen om fastfrysning i De Forenede Nationer, også dengang foreslået af Sverige og Mexico, og da ville regeringen stemme imod. Da blev vi gjort opmærksom på det af vores delegerede i FN, der blev indkaldt til møde i det udenrigspolitiske nævn, og regeringen blev, selv om den protesterede voldsomt, tvunget til at undlade at stemme, og det blev den, fordi et flertal i det udenrigspolitiske nævn klart tilkendegav, at ellers ville sagen komme hernet i salen.

Dette at afholde sig fra at stemme var på det tidspunkt især socialdemokratiets holdning; både vi, VS og de radikale ville fore-

trække, at man stemte for resolutionen, men allerede dengang blev det tilkendegivet af socialdemokratiet, at man havde stærk sympati for denne resolution, og kort tid efter mødet i det udenrigspolitiske nævn blev det tilkendegivet fra socialdemokratiet, at man, næste gang den kom til afstemning, ville have, at Danmark skulle stemme for.

Den situation, der opstod her for nogle dage siden, kan altså mildest talt ikke være kommet bag på regeringen. Den må have vidst, at et flertal af partierne her i tinget ønskede, at Danmark skulle støtte resolutionen. Dertil kommer, at dagsordenen af 26. maj, som netop peger på fastfrysningproblematikken, godt nok taler om forhandlinger, men det var jo rimeligt, at man så fra regeringens side talte med dem, der havde formuleret dagsordenen for at undersøge deres fortolkning af den. Det gjorde man ikke.

Man gjorde det heller ikke med hensyn til den rumænske resolution, som jo af naturlige grunde først forelå denne gang. Den rumænske resolution ligger også i klar forlængelse af dagsordenen af 26. maj. Hvis der er en afvigelse fra dagsordenen af 26. maj, er det en skærpelse og en skærpelse, som i høj grad er rettet mod Sovjetunionen.

Regeringens holdning var den, at man trods debatten sidste år om fastfrysning, trods dagsordenen af 26. maj og trods signaler fra FN-delegationen ikke indkaldte det udenrigspolitiske nævn til møde. Man lod det bare stå hen, og da man endelig blev tvunget af hr. Steen Folke til at indkalde nævnet, så gjorde man det på et så sent tidspunkt, at det muligvis slet ikke kunne få praktisk virkning. Jeg mener, at det klart er i strid med loven om det udenrigspolitiske nævn § 2, som siger, at regeringen inden vigtige sagers afgørelse skal rådføre sig med det udenrigspolitiske nævn. Så har jeg oven i købet set i et dagblad senere, at man fra regeringsside har kaldt nævnsdrøftelsen uforpligtende. Det synes jeg er en interessant fornyelse. Hvis det var så uforpligtende, hvorfor i alverdens riger og lande har man så lavet en hel lov om det udenrigspolitiske nævn?

Jeg mener, at man har handlet i strid med lovens ånd, og at man har handlet i strid med en sædvane, som har været fulgt her i folketinget, lige så længe det udenrigspolitiske nævn har eksisteret, at man her virkelig har udvist foragt for folketinget; og jeg sy-